

# Znát ukřižovaného Ježíše Krista

Hošťálková 23. 10. 2016

**Písně:** 167, hudební skupina, 562, 631, 672

**Čtení z Písma:** ev.Lukáše 15, 25 - 32; 1.ep.Korintským 1, 18 - 29

**Text kázání:** 1.ep.Korintským 1, 18. 26 - 27; 2, 2

Milí bratři a sestry,

jak má vypadat církev, jak mají vypadat ti, kteří usedají do kostelních lavic. Někdy mají lidé za to, že to jsou spíše lidé jednodušší - občas zaslechneme, že to jsou ti, kteří si sami se svým životem neví rady a potřebují tedy k němu Pána Boha. Jak se nám to líbí? Avšak i z našeho biblického textu slyšíme, že ke Kristově církvi patří spíše lidé prostí, ne přemoudřelí, a že takoví mají být i její kazatelé. **„Pohleďte koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu..., ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré.“** A ještě o několik řádků výše mluví apoštol o tom, že Kristovo evangelium samozřejmě kázat chce **„ovšem ne moudrostí slov, aby Kristův kříž nepozbyl smyslu.“**

Tlačí se nám na mysl otázka: Co vlastně Pavel má proti moudrým slovům? Nemá proti nim skutečně nic, ani proti moudrým kazatelům. Vždyť on sám byl moudrým mužem, který svou moudrost naplno a vědomě vložil do služeb zvěstování evangelia. Při své práci, ale narazil na jiné kazatele, kteří evangelium Kristovo i s jeho nárokem odlehčovali, cestu následování Ježíše Krista chtěli udělat pro společenství křesťanů pohodlnější. Všechno, co s velkým zaujetím říkali, se zdálo být velmi moudré. Navazovali na touhy a přání lidského nitra.

Kdo by si nepřál být téměř všemohoucí, svobodný, nezávislý na nouzi, nesnázích a bolestech pozemského bytí? Kdo by neslyšel rád, že je již nadán nesmrtelností, že se mu při křtu dostává nebeského, duchovního těla a že právě při něm prožívá své zmrtvýchvstání; proto nemusí čekat na budoucí vzkříšení? Kdo by se nenechal unášet blahými pocity, do kterých tito kazatelé křesťany vtahovali; vždyť vyhlašovali, že Kristus je vlastně vyvrcholením a naplněním všech těchto lidských tužeb a přání. Avšak prozíravý, Božím Duchem vedený apoštol Pavel za strhující výřečností těchto kazatelů rozpoznal bludnou cestu a zásadně proti nim vystoupil dosvědčováním **„slova o kříži“**.

Co to vlastně je ono **„slovo o kříži“**? Četli jsme část podobenství o **„marnotratném synu“**. Můžeme se je pokusit domýšlet ještě trochu dál, jak by mohlo docela dobře pokračovat: Když byl onen ztracený syn už několik týdnů doma a všechno se znovu dostalo do obvyklého chodu, přišel se navečer starší syn posadit před dům k tomu mladšímu „ztracenému“ a „znovunalezenému“. Ten starší se již zřekl svého vzdoru a stal se vůči mladšímu laskavějším. A jak tak oba venku sedí, otočí se ten starší k mladšímu a pokusil se o přívětivá slova: **„Tak jsi tedy znovu doma bratříčku. Vlastně se na tebe znovu pořádně usmálo štěstí, že zde můžeš sedět - no řekni sám...!“**

Jak blízko máme i my k takovému povýšeneckému nadhledu a pyšnému vysvětlování! **„Vlastně se k tobě měl otec chovat mnohem přísněji. Souhlasíš s tím, že sis takové přijetí nijak a ničím nezasloužil, ne? Za své štěstí vlastně vděčíš slabě**

*chvilce našeho otce.*“ - Takové je hodnocení toho statečného, který zůstal doma. Jistě i takto by mohl ten starší mluvit a dovedeme si to docela dobře představit. Tím by ale dával na vědomí jen to, že otcovo jednání ještě vůbec nepochopil.

Pochopili jsme je my? Zde jsme s naší moudrostí v koncích. Pomysleme jen na učedníky, kteří s Ježíšem chodili a zakusili, že v něm je jim přítomen sám Bůh - jeho blízkost a moc; a tu náhle se obrátil den se dnem a oni musí s úžasem a zděšením sledovat, jak se nechává tupit, bít, křížovat. Pomysleme na ty, kteří upřímně hledají nebo hledali Boha - jako třeba známý Nikodém - nakonec ale přece stojí před Kristovým křížem na rozpacích a nerozumí. Nic nechápou z toho, co to všechno má znamenat a nakolik má být tato smrt na kříži Boží odpovědí na hledání a otázky lidí, nebo na drzé provokace posměvačů a násilníků. Když Bůh ve svém Synu Ježíši Kristu člověku, lidem odpustil hříchy, pak na něj nebyl hezký pohled, nebylo to příliš přitažlivé - apoštol to nazve „*bláznovstvím kříže*“.

Avšak Pavel se zde nepokouší (jako ti mnozí jiní kazatelé) udělat z černé bílou. Nesnaží se celému světu moudrými a nápaditými slovy představit a vyložit, do jaké míry byla Ježíšova smrt na kříži moudrou a silnou Boží akcí. On jednoduše volá k víře. To, co není žádným znamením síly, spíše pohoršením; to co rozum nemůže přijmout, protože to má spíše za pošetilé - to se má nyní stát pevným a nosným základem naší víry. „***Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí.***“ Bohu se zalíbilo, skrze tuto bláhovost a pošetilstvo, skrze tuto „Boží slabost“, získat nás a dobýt pro sebe. A když tato víra pronikne do našeho srdce a zabydlí se v něm, pak se dostaví i naše nahlédnutí a porozumění cestě Boží s člověkem - s námi.

Můžeme si ještě představit již zmíněný obraz: Před domem, vedle svého bratra - známého provinilce - sedím právě **já**. Už mu chci povědět: „*Vlastně sis takové přijetí nijak nezasloužil...*“ Ale v té chvíli mi spadnou šupiny z očí a já prohlédnu: „*Vždyť toto láskyplné, nové přijetí a navrácení všech synovských práv, o které se člověk svévolně připravil, to je vlastně pravé evangelium určené též (anebo především) pro mne. Takto také já nacházím Boha, tak se s ním ve svém životě setkávám i já. Já tu sedím a jsem ztracený. A já jsem také ten šťastný člověk, protože jsem to také já, kterého Otec svírá ve svém náručí.*“

Kdo toto skutečně srdcem pochopí, ten se již nemůže vyvyšovat nad druhé svou pokročilostí na cestě víry a svou moudrostí v poznávání Božích cest. Zde se můžeme již jen všichni společně sklonit před Kristovým křížem a s údivem hledět na Boží moudrost a sílu, protože zde, na kříži, Bůh všechno vsadil na jednu kartu - na svou odpouštějící lásku, aby nakonec všichni lidé mohli jedině, a sice: chválit a oslavovat Boží lásku, moc a moudrost, protože jsou Bohem milováni.

Bůh staví na hlavu všechna naše lidská měřítka. Obrací se - jak říká apoštol - k „neurozeným“, prostým a bezmocným, k nepatrným, poníženým a opovrhovaným. Chce nám tím jasně ukázat, že žádný člověk - ani ten nejzbožnější, nejchytřejší nebo nejmocnější - nebude před Bohem vynášen a vyvyšován. Zde, u Kristova kříže, se tvoří pravá a nerozlučná solidarita všech lidí. Kdo skutečně tento Kristův kříž ve svém životě zahlédl a otevřel mu své srdce, ten od něj odchází jiný než jaký k němu přišel.

A Pavel se nás na tomto místě ptá, jestli chceme i my rádi přijmout tuto slabost. Je to jistě provokativní text, ale chceme se i my stávat „slabým“ společenstvím takového „slabého“ Boha? Takového Boha, který si dovolil vypadat na kříži tak podivně a uboze? Toho Boha, který - místo svržení ohně z nebe na zem - vzal sám na sebe všechna utrpení a muka? Jestliže jsme k tomu připraveni - vzít na sebe ono

„bláznovství kříže“, pak nemůže být naším přáním, být jako křesťané oceňováni a uznáváni naším okolím. Budeme ale vždy stát na straně všelijak neurozených, slabých, trpících. Nebudeme se vyhýbat lidem nešťastným a různě padlým, ale neustále znovu se budeme pokoušet nabízet to, co bylo nabídnuto také nám, totiž: velikou lásku laskavého a milosrdného Krista. On každému, kdo se na něj obrátí, trpělivě nabízí svou pomoc ať je jeho problém jakkoli těžký a veliký.

Tato skutečně Kristovská cesta, mnohým nemusí připadat lákavá a přijatelná - očekávali od ní více - a tak se pustí jinudy. Nám ale kázání apoštola ukazuje právě tímto směrem - ke kříži našeho Pána. Bez skutečné víry se člověk zastaví a bude přemýšlet nad smyslem a cílem této cesty. - Proč by měl jít dál, co z toho bude mít? Ti však, kteří věří a půjdou cestou svého Pána dál, ti se setkají s opravdovou Boží silou a mocí. Vždyť: **„Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; ale nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.“**

Jsme tedy církví tak zvaně prostých lidí? Proč by ne! Nejsme ale jistě lidmi prostoduchými, s klapkami na očích; těmi, kteří by byli zahleděni jen svým směrem a jakoukoli další moudrost a poznání odmítali. Chceme se ale neustále učit od svého Pána - ve všem nad čím přemýšlíme a co děláme vycházet z jednoho výchozího bodu. A sice: vyběhnout od prahu otcovského domu do míst, kde se nachází ztracený syn, který se zbídačelý vrací zpět do otcovského objetí.

Právě zde se, křesťane, postav a dobře se odsud rozhlížeš. Vždyť: **„Pohleďte koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu..., ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené vyvolil Bůh...“** Odtud a právě zde začíná skutečný život. Zde také skutečně smíme zaslechnout slovo svého Spasitele: **„Je dokonáno“** (J 19,30). Zde - ze středu Boží slabosti - vyrůstá i naše síla. Právě takové poznání je pravou moudrostí, o které apoštol hovoří.

Amen.